

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 149/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sži 24/2013 z 12. marca 2014, sp. zn. 8 Sži 18/2013 z 20. marca 2014, sp. zn. 6 Sži 16/2013 z 19. marca 2014, sp. zn. 6 Sži 24/2013 z 19. marca 2014, sp. zn. 2 Sži 20/2013 z 21. mája 2014, sp. zn. 2 Sži 11/2013 z 18. júna 2014, sp. zn. 6 Sži 22/2013 z 28. mája 2014, sp. zn. 7 Sži 6/2013 z 8. júla 2014, sp. zn. 8 Sži 15/2013 z 3. júla 2014, sp. zn. 7 Sži 4/2014 z 8. júla 2014 a sp. zn. 7 Sži 10/2013 z 11. júla 2014 a takto

rozhodol:

I. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 5743/2014, Rvp 5744/2014, Rvp 5745/2014, Rvp 8397/2014, Rvp 8398/2014, Rvp 9981/2014, Rvp 9982/2014, Rvp 12335/2014, Rvp 12336/2014,

Rvp 12337/2014 a Rvp 12338/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 149/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. mája 2014, 14. júla 2014, 15. augusta 2014, 19. septembra 2014 a 22. septembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhmi podanými Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutí vydaných týmto súdom podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“). Krajský súd jednotlivými uzneseniami rozhodol o zastavení týchto konaní *podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“)* z dôvodu, že sťažovateľka nezaplatila *súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 66 € podľa položky č. 10 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov*, o čom ju predtým poučil.

Sťažovateľka podala proti uzneseniam krajského súdu o zastavení konania odvolania, ktorými namietala:

„a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. §205 ods.2 písm. a) OSP v spojení s ust. §221 ods. 1 písm. f) OSP);

b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. §205 ods.2 písm. a) OSP v spojení s ust. §221 ods. 1 písm. h) OSP);

c) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. §205 ods.2 písm. f) OSP).“

Na základe odvolaní sťažovateľky najvyšší súd napadnutými uzneseniami uznesenia krajského súdu potvrdil.

3. Sťažovateľka tvrdí, že v „predmetnom konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia vydaného podľa ustanovení zákona č. 211/2000 Z. z. súdny poplatok nie je povinný platiť“ a preto pre jeho nezaplatenie zo strany sťažovateľky nie je možné konanie zastaviť. Sťažovateľka pritom poukazuje na to, že „Podľa položky č. 10 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, ak v písmenách b) až d) nie je ustanovené inak. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie návrhu/žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu, ktorý je orgánom verejnej správy.

Je dôležité rozlišovanie orgánov verejnej správy od orgánov verejnej moci. Žalobca svojím návrhom/žalobou žiada preskúmanie zákonnosti Krajského súdu v Bratislave. Krajský súd v Bratislave nie je orgánom verejnej správy. Jeho rozhodnutie preto nie je rozhodnutím orgánu verejnej správy, a teda žalobca v tomto konaní nežiada o preskúmanie rozhodnutia verejnej správy, ale orgánu verejnej moci.

Žalobca podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, ktorý rozhodoval postupom podľa ust. §§16-19 z. č. 211/2000 Z. z., pričom oprávnenie súdu na preskúmanie rozhodnutia (keďže ide o rozhodnutie orgánu verejnej

moci, avšak ustanovenie § 247 a nasl. OSP umožňuje súdom preskúmavať iba rozhodnutia orgánov verejnej správy, resp. správnych orgánov) vyplýva z § 19 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z. Nie je možné sa stotožniť vysloveným názorom konajúceho súdu, že ak súd koná podľa ust. zákona č. 211/2000 Z. z. vykonáva prenesenú kompetenciu ako orgán verejnej správy.“

4. Podľa názoru sťažovateľky napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto v petite sťažností žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie označených práv napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, zruší ich a veci vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň žiada, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

5. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

6. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 5743/2014, Rvp 5744/2014, Rvp 5745/2014, Rvp 8397/2014,

Rvp 8398/2014, Rvp 9981/2014, Rvp 9982/2014, Rvp 12335/2014, Rvp 12336/2014, Rvp 12337/2014 a Rvp 12338/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 10 ods. 1 prvej a druhej vety zákona č. 71/1992 Zb. ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd

vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

14. Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, ktorými potvrdil uznesenia krajského súdu o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Podstatným argumentom sťažovateľky je pritom tvrdenie, že všeobecný súd pri vydávaní rozhodnutí podľa zákona č. 211/2000 Z. z. nie je orgánom verejnej správy, ale orgánom verejnej moci, z čoho vyvodzuje svoj právny názor, že konanie vo veci predmetnej žaloby nemalo podliehať súdnym poplatkom podľa položky č. 10 sadzobníka súdnych poplatkov, ktorá upravuje súdny poplatok z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby.

15. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Sž 24/2013 z 12. marca 2014 uviedol:

«Krajský súd v Bratislave má právomoc rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Krajskému súdu však môžu vyplývať povinnosti konať a rozhodovať aj v iných oblastiach a na základe iných právnych predpisov. O taký prípad ide aj v predmetnej právnej veci. Oblasť slobodného prístupu k informáciám je súčasťou verejného

práva, v tomto prípade správneho práva. Krajský súd v oblasti rozhodovania v rámci správneho práva nemá postavenie súdneho orgánu, ale orgánu verejnej správy. V tomto prípade nemožno brať ohľad na to, že žalovaný má vo svojom názve slovo „súd“, pretože orgán v oblasti verejnej správy na úseku práva na prístup k informáciám, ktorý koná a rozhoduje o sprístupnení alebo nesprístupnení informácie, ktorú má alebo nemá vo svojej dispozičnej sfére, podľa zákona č. 211/2000 Z. z. je správnym (administratívnym) orgánom. V tomto prípade je odlišujúcim kritériom medzi súdom a správnym orgánom kompetencia: kým súd koná v rámci kompetencie podľa čl. 141 až 148 Ústavy Slovenskej republiky a príslušných zákonov, správny orgán koná o sprístupnení alebo nesprístupnení informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. Túto skutočnosť zdôrazňuje aj to že o sprístupnení alebo nesprístupnení informácie nerozhodujú jednotlivé senáty alebo samosudcovia krajského súdu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ale o sprístupnení alebo nesprístupnení informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. rozhodujú orgány riadenia a správy súdu (predseda resp. podpredseda krajského súdu). S prihliadnutím na § 1 ods. 2 Správneho poriadku, § 244 ods. 2 O. s. p. a zákon č. 211/2000 Z. z. je možné Krajský súd v Bratislave definovať ako inú právnickú osobu, ktorá v oblasti verejnej správy rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, a teda ako správny orgán, prípadne ako orgán verejnej správy. Preto aj právoplatné rozhodnutie žalovaného je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“. Konanie o tejto žalobe je následne spoplatnené podľa položky č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, ak v písmenách b/ až d/ nie je ustanovené inak, v tomto prípade vo výške 66 €.

Krajský súd správne postupoval, keď žalobcu vyzval výzvou na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu vo výške 66 € podľa položky č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov (č. l. 16). Žalobca bol poučený, že ak nebude poplatok v určenej 10-dňovej lehote zaplatený, súd konanie zastaví podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. Právny zástupca žalobcu výzvu prevzal 02.08.2013. Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva žalobcovi do pozornosti celé ustanovenie § 10 zákona č. 71/1992 Zb. Citované zákonné ustanovenie

rozlišuje medzi výzvou na zaplatenie súdneho poplatku a uznesením na zaplatenie súdneho poplatku. Ide o dva inštitúty odlišné svojou formou, podmienkami a následkami nezaplatenia súdneho poplatku na základe nich. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.) je poplatníkovi zasielaná v prípade nezaplatenia súdneho poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania; následkom nezaplatenia súdneho poplatku je zastavenie konania. Na druhej strane uznesenie (§ 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb.) na zaplatenie súdneho poplatku je účastníkovi zasielané len v taxatívne určených prípadoch, ak:

- už súd začal konať vo veci samej,
- vznikla poplatková povinnosť poplatníkovi, ktorému súd ustanovil opatrovníka, pretože nie je známy jeho pobyt, alebo sa mu nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine.
- došlo k rozšíreniu návrhu alebo podaniu vzájomného návrhu v tej istej veci potom, ako začal konať vo veci samej,
- ide o opravný prostriedok proti rozhodnutiu správnych orgánov,
- žiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej úprave podľa tohto zákona,
- vznikla poplatková povinnosť poplatníkovi podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Následkom nezaplatenia súdneho poplatku na základe uznesenia je vymáhanie nezaplateného súdneho poplatku podľa zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov, teda nie zastavenie konania. V prejednávanej veci je možné subsidiárne použitie Občianskeho súdneho poriadku, pretože vzťah medzi zákonom č. 71/1992 Zb. a Občianskym súdnym poriadkom je založený na zásade *lex specialis derogat legi generali* (osobitný zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie); osobitným zákonom je zákon č. 71/1992 Zb. a všeobecným zákonom je Občiansky súdny poriadok. Preto nebol dôvod, aby krajský súd žalobcu vyzýval uznesením podľa § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., nakoľko neboli splnené taxatívne podmienky na jeho vydanie, ale správne žalobcu vyzval výzvou podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., u ktorej je následkom nezaplatenia súdneho poplatku zastavenie konania. Žalobca teda svojím konaním v rozpore s § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. sám spôsobil

zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že jednotlivé ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. (ale aj iných zákonov vo všeobecnosti) nemožno vykladať izolovane a bez kontextu, a to s akcentom na to, že žalobca je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, za ktorého koná advokát s právnickým vzdelaním.

V správnom súdnictve sa dokazovanie nevykonáva, pre súd je rozhodujúci stav v čase vydania druhostupňového rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O. s. p.) výnimku tvoria prípady vyplývajúce z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov alebo zo sankčných vecí (§ 250i ods. 2 O. s. p.), o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde. Zároveň je potrebné zohľadniť aj špecifiká správneho súdnictva, kedy súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým, ale preskúmava zákonnosť rozhodnutí a postupov správnych orgánov (§ 244 a nasl. O. s. p.). Krajský súd preto rozhodol na základe skutkového stavu, ktorý existoval v čase vydania rozhodnutia žalovaného, na základe nezaplatenia súdneho poplatku žalobcom, vo veci nevykonal dokazovanie v merite veci, preto ani nenariadil pojednávanie.»

Podobnú argumentáciu použil najvyšší súd aj v ostatných sťažovateľkou namietaných uzneseniach.

16. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

17. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

18. Ústavný súd už judikoval, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06).

19. Podstatou odôvodnenia namietaných uznesení najvyššieho súdu bola interpretácia § 10 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1992 Zb. v súvislosti so spoplatnením podaných žalôb sťažovateľky na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí orgánu verejnej správy (ktorým bol krajský súd pri vydávaní rozhodnutí podľa zákona č. 211/2000 Z. z.) a jeho aplikácia na zistený skutkový stav.

Najvyšší súd dal odpoveď na argumentáciu sťažovateľky, ktorú znova uviedla aj v ústavnej sťažnosti, keď tvrdila, že všeobecný súd pri vydávaní rozhodnutí podľa zákona č. 211/2000 Z. z. nie je orgánom verejnej správy, z čoho vyvodzovala svoj právny názor, že konanie vo veci predmetnej žaloby nepodlieha súdnym poplatkom. Najvyšší súd naopak, podrobne a jednoznačným spôsobom vymedzil charakter postavenia všeobecných súdov pri vydávaní rozhodnutí podľa zákona č. 211/2000 Z. z. ako orgánov verejnej správy na úseku

práva na prístup k informáciám, podrobne vysvetlil dôvody uloženia poplatkovej povinnosti, ako aj následného zastavenia konania. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu so zreteľom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona č. 71/1992 Zb., ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným namietaným čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Položka č. 10 prílohy zákona č. 71/1992 Zb., sadzobník súdnych poplatkov, výslovne upravuje poplatok z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby. Ústavný súd sa stotožňuje s odôvodnením namietaného uznesenia najvyššieho súdu a konštatuje, že v konaní o žiadosti o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z., ktorú žiadateľ podal na všeobecný súd, tento koná a rozhoduje ako správny orgán; právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu ako správneho orgánu v tejto veci je preskúmateľné v rámci správneho súdnictva na základe žaloby proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a je spoplatňované v súlade s platným a účinným sadzobníkom súdnych poplatkov podľa príslušnej položky.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkou namietané uznesenia najvyššieho súdu obsahujú dostatok skutkových a najmä právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutých uznesení uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov bola vykonaná ústavne súladným spôsobom.

20. Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a ak tento v konečnom dôsledku nie je úspešný, za predpokladu, že napadnuté rozhodnutie súdu je v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí

právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože napadnuté uznesenia najvyššieho súdu v ničom nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažností na ďalšie konanie.

22. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosti ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015